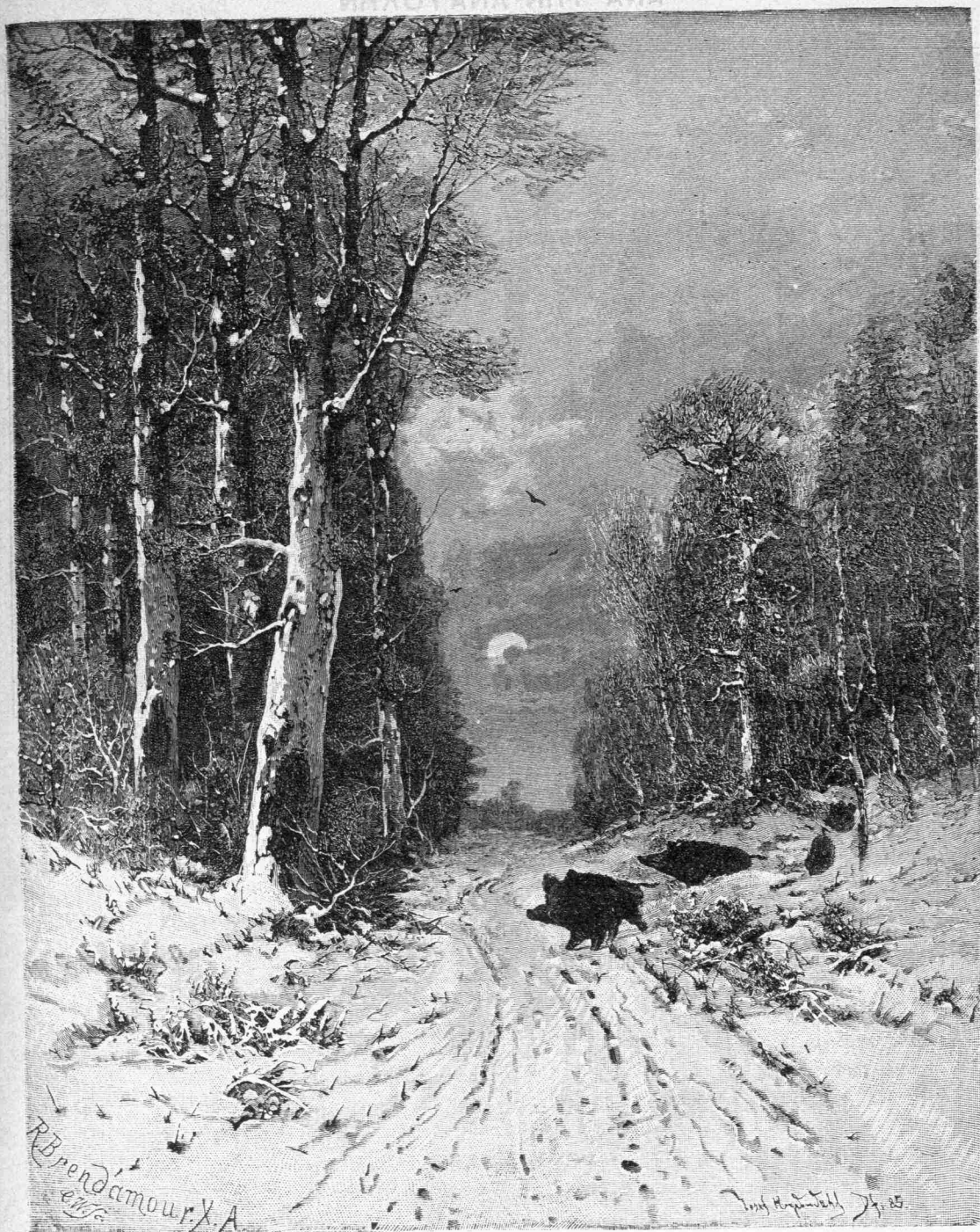

ΤΟ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟΝ ΔΑΣΟΣ

δὸν χαιρετικάως τὴν γραφίδα καὶ ἠρεύνῃς τὸν κατάλογον. . . Μετ' ὀλίγον παρεκολούθησαμεν, ὅλοι, καὶ ὁ Νίκος μὲ βλέμμα στυγνόν, τὴν χεῖρα του διαγράφουσαν ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐν' ἀπαίσιον κύκλον, ἓνα ἐκ τῶν σιδηρῶν αὐτῶν κλοιῶν, ποῦ καταθλίβουν τὰς ψυχὰς τῶν παιδιῶν. . . Ἐκεί-
ταξα γύρω τοὺς συμμαθητάς μου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πενήντης σιγῆς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σπαρχμῶ-
μας, ἐνόμισα ὅτι εἶδα καὶ μορφὰς περιχαρεῖς.

Φεῦ ! ἡ αἴθουσα ἐκείνη ἡ γεμάτη ἀπὸ παιδία
ἀθῶα καὶ ἀγνά, ἦτο ἐν τούτοις μία μικρὰ κοινω-
νία ὡς ἡ καθ' ἡμᾶς, ὅπου οἱ ἐπιμελεῖς καὶ οἱ ἱκα-
νοὶ ἐφείλκυν τὸν φθόνον καὶ πᾶσα ἀποτυχία τὴν
χαρὰν τῶν κακῶν!

Ὅταν ἐγύρισα πάλιν πρὸς τὸν Νίκον, τὸν
εἶδα συντετριμμένον, κλαίοντα. Εἶχε σταυρώσει
τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ βιβλίου καὶ ἐν-
τὸς αὐτοῦ ἔκρυπτε τὴ πρόσωπον. Δὲν ἔβλεπα